

Koordination er vigtig. Jeg skal blot give et enkelt tal for vores egen indsats. Sidste år havde vi 37 missioner til Uganda. Det pålagde det pågældende land ressourcer, anvendelse af dygtige folk i deres centraladministration for at besvare det helt rimelige og rigtige krav fra dansk side om retmæssig anvendelse af midlerne, fatigdomsorientering og orientering mod sociale sektorer etc., etc. De måtte stille med 5-6 mandeår.

Og det er klart, at hvis man adderer alle de bilaterale donorer, internationale donorer, der stiller samme krav, så er vi nødt til at se på den side af sagen: Hvordan gør vi udviklingslandene i stand til mere koncentreret og ved donorsamarbejde og ved anvendelse af færre ressourcer at svare på vores krav. Budgetstøtte kan i visse tilfælde være muligheder især med hensyn til lande, der ikke har fået opbygget en tradition, lande, vi stadig væk er i. Niger er et godt eksempel på, at vi gennemfører budgetstøtte, for at landet kan komme over en umiddelbar krise.

Så vil jeg gerne sige, at jeg er enig i betragtningen om, at vi ofte må gå på tværs af landenes egne prioriteter, men det er vigtigt for mig, at det sker i en dialog med det pågældende land. Eksemplet om kasteløse i Indien er et godt eksempel. Det er klart, at der i et partnerskab selvfølgelig er en grænse for, hvor langt vi vil bevæge os. Og vi har også i partnerskabsaftaler specifikke krav. Jeg synes, vi ganske stærkt understregede kravene. Men konditionaliteter skal jo forstås på den rigtige måde. Det er konditionaliteter, der betyder, at det pågældende land skal være indstillet på selv at gennemføre en politikudvikling baseret på de grundlæggende krav, som vi har skitseret i »Partnerskab 2000«.

Det betyder, at det i høj grad også bliver landenes egne prioriteter, men det er ikke noget, vi trækker ned over landene, men det kan være prioriteter, som ofte går på tværs af landenes oprindelige prioriteter, og det kan være noget, der udvikles i en dialog mellem os. Det er jo også sådan mellem parter, at dér må der gives, og dér må der tages fra begge sider, og det betyder, at der skal findes de fornødne kompromiser. Det har vi efterhånden fået ganske god erfaring med i de samarbejder, vi har gennemført. Men ud fra en grundlæggende betragtning om udgangspunktet i forhold til de mål, vi gerne vil nå, er jeg enig i, at dér vil der ske – i forhold til landenes egne oprindelige indledende

prioriteter – støtte på tværs af landenes prioriteter.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg skal lige sige, at der altid vil være en vis margin i forretningsordenen, men det er mere hensigtsmæssigt, når man svarer på hr. Per Stig Møllers indlæg, at man gør det efter hr. Per Stig Møllers indlæg og ikke efter fru Margrete Aukens. Men jeg forstod, at der var særlige forhold.

Først fru Margrete Auken og så hr. Per Stig Møller.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg skal love formanden, at jeg tager den øvrige debat med ministeren senere hen, men jeg skal lige op at kvittere for et så kontant bevis på, at der trænges til at blive gjort noget ved trafikken i det ministerium. Det er jeg lige nødt til at kvittere for. Tænk, den tidligere trafikminister tror, at det er et spørgsmål om asfalt. Jeg kan sige, at vi ikke kunne have kørt med den hastighed i Mozambique, hvis der ikke havde været asfalt, og det sted overhovedet i ulandene, hvor vi har flest ulykker, er i Sydafrika, hvis vi nu kan kalde det et uland, for dér er de fine veje, og bl.a. Danmark har ingenting gjort for at gå ind i den her sektor overhovedet. Saigon mangler altså heller ikke veje.

Så det er ikke et spørgsmål om at hjælpe F L Smidth. Det er et spørgsmål om at hjælpe bløde mennesker, som går i stykker, når de bliver ramt.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jamen jeg takker for ministerens bemærkninger og synes, at det er meget pudsigt, at ministeren sammenligner med vores bruttonationalproduktudvikling i forbindelse med forsvaret. Må jeg ikke minde ministeren om, at dengang lykkedes det aldrig den daværende KVR-regering at få Socialdemokratiet til at gå med og opfylde forsvarsmålsætningen. Socialdemokratiet vil være med til at opfylde ulandsmålsætningen, men aldrig forsvarsmålsætningen.

Det ene sted gjaldt bruttonationalproduktberegningen altså, det andet sted gjaldt den ikke. Så det vil sige, at det altså ikke kan være noget helligt for Socialdemokratiet, når man sådan varierer, hvornår man skal opfylde den, og hvornår man ikke skal opfylde den.